solet, ita sine dubio hic etiam faciendum: unde nec usquã Arist. numerũ eum demonstrare tentavit. Sufficiat igr quod nullum eius finitum repertum hactenus fuerit, quin ad unum horũ praedicamentor. ptineret, et quod oĩa ista sint certa ratiõe distincta, atq adeo ad pauciora genera commode contrahi nequeant. vid. plur. in Hornej. Inst. Log. l. 2. q. 10. p. 160. seq.

Quum nullum summum genus proprie definiri posit, substantia optime p ens describitur, qa supra se non superius agnoscit.
alii ita: Substantia ē ens p se subsistens.
Verũ. et entia incompleta v. g. aĩa separata p se subsistunt l. h. aĩa subsistit qdē sed non independenter à quolibet alio mediat. aut imediate, adhuc m. incompleta subsistentiam habet, qa corpori uniendã semp manet.

Subsistere a. substantiae 2plex ē: mediate et imediate. Imed. subsistit, qcqd simpliciter in existendo independens est à quolibet alio: mediate, quod ejusmodi naturam habet, quae indepen-denter ab alio existit, etsi illud non in se praecise, sed in suis inferioribq ita subsistit. Ãnius vocant p se subsistere in actu exercito, et competit substantiis singularibq, posteriq in actu signato, et comp. subst. communibq. Hornej. Log. l. 2. q. 9. p. 172.

Ebel. addit in comp. log. l. 1. c. 9. subst. ē ens q. ppriũ eẽ hbt et sustinet accidẽa. Vergit a. nonullos definire, q sit ens p se subsistens, d. magis Metaphysice quam Logice: Logicã n. substãam frmtir considrare ratiõe pdicatis, ut qz ut substet ipsis accidentibq, tam in essendo quã pdicando.

gefördert durch Baden-Württemberg